

Arrest

nr. 182 309 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 december 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij het Belgische consulaat te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek. Op 22 februari 2010 wordt de aanvraag geweigerd.

1.2. Op 7 juli 2015 bieden de verzoeker en N. E. A., die de Belgische nationaliteit heeft, zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen met het oog op een huwelijksaangifte. Op 28 december 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, na negatief advies van de procureur des Konings van het parket van Antwerpen, een beslissing houdende weigering van huwelijksvoltrekking. Bij vonnis van 25 oktober 2016 bevestigt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de weigeringsbeslissing van 28 december 2015. De verzoeker en N. E. A. tekenen beroep aan tegen dit vonnis bij het hof van beroep te Antwerpen.

1.3. Op 3 augustus 2015 en op 16 september 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 6 februari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 08.12.2015 en op 16.09.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene vroeg in 2009 een visum C aan voor familiebezoek in Antwerpen, hetgeen hem werd geweigerd. In 2010 kwam hij dan toch in het bezit van een visum C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten het Schengengrondgebied binnen en keerde nadien niet meer terug naar Marokko.

In juli 2015 diende betrokkene een huwelijksdossier in bij de burgerlijke stand van Antwerpen samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (E. A. N. (...)) ° 05.07.1983). Op 07.07.2015 werd aan betrokkenen een huwelijksverklaring afgeleverd.

Op 28.12.2015 weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen dd. 23.12.2015 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Beroep tegen deze beslissing werd op 25.10.2016 verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen die op basis van een heel aantal verschillende vaststellingen concludeerde dat betrokkene en Mevr. E. A. (...) inderdaad een schijnhuwelijk trachtten af te sluiten. Het feit dat Mevr. E. A. (...) zwanger is betekent volgens de Rechtbank van Eerste aanleg op zich geenszins het ultieme bewijs van het tegendeel. De geboorte van een kind, aldus het vonnis van 25.10.2016, kan geenszins aanvaard worden als middel om toestemming voor een huwelijk af te dwingen. De weigering tot voltrekking van het huwelijk en de conclusies in het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 25.10.2016 vormen sterke een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. E. A. (...), zelf van Marokkaanse origine, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevr. E. A. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep tegen het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, dat betrokkene indiende bij het Hof van Beroep van Antwerpen, houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien ressembleren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure het Hof van Beroep ertoe zou leiden dat heyt huwelijk alsnog mag voltrokken worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 08.12.2015 en op 16.09.2016.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde li) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 08.12.2015 en op 16.09.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/de overname te vragen aan Marokko.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 6 februari 2017 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 7 februari 2017 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van

het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 1, 7, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verwerende partij nam op 6 februari 2017 een bijlage 13-yepties, i.e. geen gewoon bevel om het grondgebied te verlaten maar een bevel met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verwerende partij is zich ervan bewust dat verzoeker vader wordt van een kindje met de Belgische nationaliteit en dat verzoeker dit kindje reeds erkend heeft.

Verwerende partij is zich er eveneens van bewust dat verzoeker de mogelijkheid heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen als vader van een reeds erkend kind met de Belgische nationaliteit, zonder verdere voorwaarden dan het voorleggen van een paspoort en het aantonen van de gezinsband.

Verwerende partij is zich uiteraard ook bewust van het feit dat de huwelijksaangifte werd geweigerd, dat deze beslissing werd bevestigd in beroep bij de rechtbank van eerste aanleg en dat er nu een hoger beroep werd ingesteld tegen deze beslissing en dat de zaak gepleit wordt op 22 mei a. s.

De reden die in de bestreden beslissing wordt gegeven voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten bestaat uit de verwijzing naar twee artikels in de vreemdelingenwet, elk verbonden aan een feitelijk motief.

Verwerende partij wijst op artikel 7, al.1 Vw., en stelt dat verzoeker op het Schengengebied is zonder geldig visum.

Verwerende partij wijst ook op artikel 74/14, §3, 4° Vw., dat in de mogelijkheid voorziet om een termijn van minder dan zeven dagen toe te kennen, en stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan twee eerdere beslissingen om het grondgebied te verlaten, nl. een beslissing van 8.12.15 en één van 16.09.2016.

Artikel 74/14 Vw. vormt een omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr- 53K1825/001, 23.) Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)"

Verzoeker had redenen om geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, wat uiteraard niet impliceert dat hij er geen gevolg aan moet geven, maar wel belangrijke feitelijke omstandigheden zijn die in rekening dienen gebracht te worden bij het nemen van de maatregel. Het eerste bevel werd afgeleverd na zijn huwelijksaangifte, maar nog voor de beslissing over de toelaatbaarheid van zijn huwelijk viel, en het tweede bevel werd afgeleverd nog voor het vonnis werd geveld door de rechtbank van eerste aanleg.

Dit zijn net de twee meest cruciale momenten die hadden aanleiding kunnen geven tot het consolideren van zijn relatie en verblijfsrecht. Indien verzoeker op dit moment effectief het grondgebied had verlaten zou dit overkomen als hij niet zou willen doorgaan met het huwelijk en hem ten kwade kunnen geduid worden.

Verwerende partij dient bij de afgifte van een bevel zonder termijn rekening houden met alle feitelijke omstandigheden die relevant zijn en voor haar gekend zijn, en diende dus in rekening te brengen dat verzoeker moeilijk op die cruciale momenten zijn vrouw in de steek kon laten, en had bij het nemen van de bestreden beslissing verzoeker opnieuw een termijn kunnen toestaan, wat evenredig zou zijn met de feiten die voor haar gekend zijn.

Verwerende partij heeft bij de afgifte van een bevel zonder termijn ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een kind verwacht van Belgische nationaliteit en dit kind reeds erkend heeft, wat binnen uiterst korte termijn een recht op verblijf opent voor verzoeker. Verwerende partij heeft door geen enkele termijn toe te staan aan verzoeker een disproportionele beslissing genomen die geen rekening houdt met verzoekers partner, haar zwangerschap, haar verhevigde nood aan haar partner in deze situatie, het te geboren worden kindje, verzoekers afwezigheid bij de geboorte, en het disproportionele karakter om zo dicht bij het verkrijgen van een verblijfsrecht als vader van een Belgisch kind een dermate ingrijpende beslissing te nemen.

Om evenredig te zijn, zowel in de zin van het evenredigheidsprincipe als algemeen rechtsbeginsel en als principe van toepassing bij het toepassen van de Terugkeerrichtlijn dient de beslissing die een inmenging vormt in het gezinsleven compatibel te zijn met de wet, een legitiem doel hebben én geschikt en noodzakelijk zijn om dat doel te bereiken. Indien minder verregaande maatregelen zouden volstaan om het doel te bereiken is de maatregel met evenredig.

Verwerende partij had de mogelijkheid een termijn van een dag, twee dagen, drie dagen, vier dagen, vijf dagen, zes dagen, zeven dagen tot dertig dagen op te leggen, maar verwerende partij heeft discretionair voor een termijn van 0 dagen gekozen zonder enige evenredigheidstoets te voeren en zonder rekening te houden met verzoekers gezinsleven en te geboren worden kindje. Verzoeker heeft daardoor de mogelijkheid verloren om een verlenging van de termijn te verzoeken tot de geboorte van zijn kind.

Verwerende partij geeft geen enkele motivering die toelaat te begrijpen waarom er precies voor een termijn van 0 dagen werd gekozen.

Verwerende partij werd voor dat de bestreden beslissing werd genomen op de hoogte gebracht dat verzoeker zijn kindje erkend heeft, doch heeft zelfs geen enkele motivering hieromtrent opgenomen in de bestreden beslissing.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidsstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."*

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het gezinsleven in aanmerking te nemen.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met verzoekers gezinsleven, zijn privéleven, noch met zijn kindje en het belang van het kind om de vader van bij de geboorte aanwezig te hebben.

Of een kind dat reeds erkend werd door de vader, maar nog niet geboren is wel een kind is in de zin van artikel 74/13 Vw. en artikel 24 van het Handvest van Grondrechten is een legitieme vraag, die er evenwel niet toe mag leiden dat er complete abstractie gemaakt wordt van het kind zelf, noch ertoe mag leiden dat men gewoon aanneemt dat het kind er niet is. Noch ontslaat die vraag verwerende partij ervan rekening te houden met het feit dat het kind reeds erkend werd, en dat de vrouw hoogzwanger is.

Dit is niet enkel uiterst onzorgvuldig, maar maakt ook een schending uit van de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 41 van het Handvest. Uit artikel 41 van het Handvest van Grondrechten vloeit een motiveringsplicht voort die verzoekster in staat zou moeten stellen om met volledige kennis van zaken in te schatten of hij er baat bij heeft zich tot Uw Raad te wenden (zie Marleen MAES en Anja WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), T. Vreemd. 2016, nr. 2, pg 179 e.v.).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, Alrosa, ptn. 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991 C-269/90, TU München, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59).

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening in rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, die namelijk is bedoeld om het recht van de door de handhaving benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt 122).

Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte", in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest Heylens (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, Heylens, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tot de rechter te wenden".

Het volstaat dus niet dat er rekening mee gehouden zou zijn, of dat er in het administratief dossier deze of gene afweging terug te vinden zou zijn, dit moet immers ook teruggevonden worden in de motieven van de beslissing. Er kan met betrekking tot verzoeksters gezondheidssituatie en nood aan behandeling niets van motief teruggevonden worden in de bestreden beslissing met betrekking tot de beslissing bevel om het grondgebied af te leveren en dit te doen met een termijn van 0 dagen."

3.3.2.1.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in het eerste middel van zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 1, 7 en 47 van het Handvest, artikel 8 van het EVRM en het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.1.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij *“op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum”* en dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 08.12.2015 en op 16.09.2016”*. Voorts wordt in de beslissing tot terugleiding nog gemotiveerd omtrent het gezinsleven van de verzoeker en de impact van de uitvoering van de bestreden beslissing daarop.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de mogelijkheid had om *“een termijn van een dag, twee dagen, drie dagen, vier dagen, vijf dagen, zes dagen, zeven dagen tot dertig dagen op te leggen”*, doch geen enkele motivering geeft die toelaat te begrijpen waarom er precies voor een termijn van 0 dagen werd gekozen, wordt er op gewezen dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer een vreemdeling, zoals *in casu*, door zijn handelen te kennen geeft hoe dan ook niet van plan te zijn om een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten te respecteren en dit in het verleden ook niet deed, dan kan hij niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten.

Waar de verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering wordt opgenomen omtrent het feit dat hij *“zijn kindje erkend heeft”*, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing genoegzaam wordt toegelicht dat de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis van 25 oktober 2016 concludeerde dat de verzoeker en zijn partner een schijnhuwelijk trachtten af te sluiten en dat volgens dit vonnis de geboorte van een kind niet aanvaard kan worden als middel om toestemming voor een huwelijk af te dwingen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelde dat de weigering tot voltrekking van het huwelijk en de conclusies in het voornoemde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg een sterke contra-indicatie vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verzoeker *“(h)oe dan ook (...) niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst”* en dat zowel de verzoeker als zijn beweerde partner *“wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was,*

gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België". Gelet op deze laatste overwegingen, die door de verzoeker niet worden betwist, ziet de Raad op het eerste gezicht niet in – en de verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de erkenning door de verzoeker van het kind dat nog geboren moet worden hierop een ander licht zou werpen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de motiveringsverplichting, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest.

3.3.2.1.2.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1.2.3.1. Artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;"

Ingevolge deze bepaling kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten in het geval niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg werd gegeven. Te dezen wordt de verzoeker met de bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat hij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 08.12.2015 en op 16.09.2016"*.

De verzoeker werpt hiertegen op dat hij redenen had om geen gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, namelijk dat *"(h)et eerste bevel werd afgeleverd na zijn huwelijksaangifte, maar nog voor de beslissing over de toelaatbaarheid van zijn huwelijk viel"* en dat *"het tweede bevel werd afgeleverd nog voor het vonnis werd geveld door de rechtbank van eerste aanleg"*. Hij houdt voor dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in rekening diende te brengen dat hij *"moeilijk op die cruciale momenten zijn vrouw in de steek kon laten"* en hem opnieuw een termijn diende toe te staan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoeker enig rechtsmiddel heeft aangewend tegen de eerdere bevelen die hij genegeerd heeft. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoeker dat dit niet gebeurd is. Het is in een rechtstaat nochtans evident dat, indien men redenen heeft om een bestuursbeslissing niet uit te voeren, hiertegen de rechtsmiddelen worden aangewend die daarvoor ter beschikking staan, met name een beroep tot nietigverklaring, al dan niet samen met een schorsingsvordering, bij de Raad. De verzoeker kan niet met huidig beroep alsnog een rechtsmiddel tegen deze eerdere verwijderingsmaatregelen instellen en hiertegen zijn grieven aanbrengen. Deze beslissingen zijn inmiddels immers definitief in het rechtsverkeer. Door de rechtsmiddelen die open stonden niet uit te putten heeft de verzoeker zich in wezen berust in de inhoud van deze beslissingen. Bovendien wordt op het eerste gezicht niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* gebruik had moeten maken van zijn discretionaire bevoegdheid om, ondanks het negeren van twee eerdere verwijderingsmaatregelen, alsnog aan de verzoeker een termijn toe te staan om vrijwillig het grondgebied te verlaten, nu uit verschillende elementen van het dossier – meer bepaald de nakende geboorte van *"zijn kindje"* en de vaststellingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen en van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen dat het huwelijk dat de verzoeker tracht aan te gaan niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht – blijkt dat de verzoeker duidelijk niet de intentie heeft om het grondgebied te verlaten.

Voor zover de verzoeker nog betoogt dat bij het bepalen van de termijn om het grondgebied te verlaten rekening diende te worden gehouden met het feit dat hij *“een kind verwacht van Belgische nationaliteit en dit kind reeds erkend heeft”*, wordt er op gewezen dat dit gegeven het motief in de bestreden beslissing dat het *“weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden”* op het eerste gezicht eerder versterkt. Er wordt dan ook niet ingezien welk belang de verzoeker heeft bij het aanvoeren van deze grief.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.1.2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Te dezen voert de verzoeker aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met zijn *“gezinsleven, zijn privéleven, noch met zijn kindje en het belang van het kind om de vader van bij de geboorte aanwezig te hebben”*.

Voor zover de verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn privéleven, wordt er op gewezen dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling. Uit deze bepaling blijkt enkel dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat terdege rekening werd gehouden met het (voorgehouden) gezinsleven van de verzoeker. Zo wordt verwezen naar de weigering tot voltrekking van het huwelijk en de conclusies in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25 oktober 2016 en geoordeeld dat deze een sterke contra-indicatie vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Voorts wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verzoeker *“(h)oe dan ook (...) niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst”* en dat zowel de verzoeker als zijn beweerde partner *“wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”*. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat ook rekening werd gehouden met de zwangerschap van de voorgehouden partner van de verzoeker. Er wordt immers overwogen dat het feit dat de partner van de verzoeker zwanger is, volgens de rechtbank van eerste aanleg niet het ultieme bewijs vormt dat de verzoeker en zijn partner geen schijnhuwelijk trachtten af te sluiten en dat de geboorte van een kind volgens deze rechtbank geenszins aanvaard kan worden als middel om toestemming voor een huwelijk af te dwingen. De verzoeker betwist niet dat de rechtbank van eerste aanleg zulks heeft gesteld. Het komt de Raad op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich op deze overwegingen, waarvan een gezag van gewijsde uitgaat, steunt om te spreken van een contra-indicatie van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Daargelaten de vraag of het ongebooren kind dat door de verzoeker reeds erkend is, een kind is in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met wiens hoger belang rekening dient te worden gehouden, wordt er op gewezen dat de verzoeker de overweging in de bestreden beslissing dat hij *“niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst”* niet weerlegt of ontkracht, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de verzoeker niet bij de geboorte van zijn kind aanwezig kan zijn. De verzoeker reikt geen enkel element aan waaruit blijkt dat

zijn partner niet met hem mee het grondgebied zou kunnen verlaten om in Marokko te bevallen opdat hij bij de geboorte van het door hem erkende kind aanwezig kan zijn.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat er met betrekking tot zijn "gezondheidssituatie en nood aan behandeling" geen enkel motief kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing, wordt er op gewezen dat hij wat dit betreft geen enkel gegeven aanreikt dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing veronachtzaamd zou zijn, zodat niet wordt ingezien welk belang de verzoeker heeft bij deze grief.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.1.2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 7, 9 en 47 van het Handvest, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Met betrekking tot de beslissing tot terugleiding naar de grens werd er wél gemotiveerd over verzoekers gezinsleven en zijn kindje, doch op een wijze die niet draagkrachtig is en artikel 8 EVRM schendt.

Verwerende partij voert zelf geen toetsing van artikel 8 EVRM. Ze oordeelt niet zelf of er een gezinsleven bestaat, oordeelt niet zelf hoeveel gewicht er dient toegekend te worden aan verzoekers gezins- en privéleven ten opzichte van het concrete maatschappelijk belang, en gaat niet gaan oordelen wat de impact van de zwangerschap en de erkenning van het kindje inhoudt, noch wat dit betekent op verblijfsrechtelijk vlak, hetgeen toch ook essentieel is om de proportionaliteit van de beslissing af te toetsen.

De rechtbank van eerste aanleg is op de zitting te weten gekomen dat verzoekers partner zwanger is van zijn kind. Het kind was toen nog niet erkend, en de zwangerschap was nog niet zo ver gevorderd.

Verwerende partij stelt dat voor de rechtbank van eerste aanleg de zwangerschap van verzoeksters partner geenszins het ultieme bewijs van het tegendeel van een schijnhuwelijk betekent. De geboorte van een kind zou volgens de rechtbank geenszins aanvaard worden als middel om toestemming voor een huwelijk af te dwingen.

De weigering het huwelijk te voltrekken door de rechtbank van eerste aanleg vormt volgens verwerende partij een sterke contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement "*

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van- verwijderingsbeslissingen het gezinsleven én het belang van het kind in aanmerking te nemen.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan. Zo heeft het Hof al beslist dat er tussen een minderjarige en een volwassene die geen familie was maar zorg droeg voor het kind een familieband aanwezig was (EHRM, X, Y and Z v. the United Kingdom, application no. 21830/93, judgment [GC] of 22 April 1997.)

Verzoeker werpt op dat het bestaan van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM een feitenkwestie is, die ook beoordeeld te worden door Uw Raad, en dat het loutere feit dat er een beslissing in eerste aanleg over de toelaatbaarheid van het huwelijk bestaat verwerende partij en Uw Raad er niet van ontslaan alle nuttige feiten te betrekken in de beoordeling van het bestaan van dit familieleven. De beslissing van de rechtbank van eerste aanleg put de rechtsvraag of er een gezinsleven bestaat met andere woorden niet uit. Zowel het bestaan van het gezinsleven, de relatie tussen verzoeker en zijn partner, de intensivering van dit gezinsleven en de nood aan verzoekers aanwezigheid door de zwangerschap, de erkenning van het kind, het kind zelf, en de geboorte, dient deze inschatting gemaakt te worden door verwerende partij en door Uw Raad.

In het bijzonder dient er hierbij vastgesteld te worden dat naar de Belgische wet, maar ook naar de vigerende Europese regelgeving en principes, een huwelijk slechts een schijnhuwelijk is in zoverre het enige doel van het huwelijk een beoogd verblijfsvoordeel betreft.

Doordat verzoeker zijn Belgische kindje erkend heeft wordt er voor hem een verblijfsrecht geopend op grond van artikel 40ter Vw., met name als vader van een Belgisch kind. Dit verblijfsrecht is zowel aan erg weinig voorwaarden verbonden, als van onbepaalde duur (5 jaar). Als partner van een Belgisch onderdaan zou verzoeker aan bijzonder veel meer voorwaarden moeten voldoen, onder andere aan een inkomstenvoorwaarde en dient je relatie te blijven bestaan.

Er kan dan ook niet worden ingezien hoe op het moment van de bestreden beslissing er nog zou kunnen geoordeeld worden dat verzoeker een verblijfsvoordeel uit zijn relatie zou kunnen halen, terwijl hij dit verblijfsvoordeel met zekerheid nu al kan genieten op basis van zijn Belgisch kindje. Eenmaal niet meer aan de wettelijke voorwaarde voldaan wordt om van een 'schijnhuwelijk' te spreken, kan dit argument ook niet meer gebruikt worden als argument om verzoekers gezinsleven, relatie en vaderschap niet meer in overweging te nemen.

Tussen ouders en kinderen is er quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a.t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

Volgens het handboek van de Europese Commissie. met betrekking tot schijnhuwelijken is het feit dat een kind voortkomt uit een huwelijk een sterke contra- indicatie van een schijnrelatie, helemaal in tegenstelling tot verwerende partij haar stelling dat dit geen contra-indicatie vormt "Having a child from the marriage is a strong "counter-indication" of abuse. Still, there may be some marriages of convenience involving children, mostly from previous relationships of the spouses. Where children are thus involved, their rights must be properly identified and taken into account when tackling marriages of convenience". (bijlage 3).

In casu was verwerende partij op de hoogte van het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner, maar ook dat verzoekers partner zwanger is en hij het kindje reeds erkend heeft wat de afstammingsband officieel maakt.

Zoals er in het handboek van de Europese Commissie met betrekking tot schijnhuwelijken gesteld wordt behoort een huwelijk tot de meest intieme aspecten van het privé- en gezinsleven, en dient er bijzonder veel aandacht besteed te worden aan proportionaliteit van de inmenging in dit huwelijksleven. De Commissie wijst er op dat succesvolle beroepen tegen huwelijksweigeringen aantonen dat er voldoende procedurele regels en garanties dienen te zijn om de fundamentele rechten van de betrokken te waarborgen. Deze fundamentele rechten betreffen het recht op privéleven en gezinsleven, het verbod op discriminatie, het recht op een effectief rechtsmiddel, de rechten van de verdediging en de beginselen van wettigheid en proportionaliteit:

"Marriage is related to the most intimate aspects of private and family life. Measures taken by national authorities on a discriminatory or automatic basis with a view to detect and prevent possible abuse are likely to constitute an unjustified and disproportionate intrusion into the private life of all the couples concerned. Successful appeals on procedural grounds against the original decisions taken by national authorities in the context of fight against abuse show the importance of having a set of effective rules and safeguards in place to protect citizens' fundamental rights. Any measure taken by national authorities with a view to prevent abuse must fully respect the fundamental rules and principles of EU law. In particular, genuine couples should not be prevented, discouraged or dissuaded from exercising their fundamental right to free movement by unjustified or disproportionate measures. This is a prerequisite for the fight against abuse to be effective without undermining EU law and its objectives. Free movement is one of the fundamental freedoms that EU citizens enjoy under EU law. Derogations to such a fundamental freedom guaranteed by the EU Treaty may only take place on a case by case basis and if they are non-discriminatory, justified and proportionate to the objective pursued by the national authorities. At the same time, national authorities have to take into account a full set of fundamental rights and safeguards. Fundamental rights which lie at the core of the protection afforded by EU law to all individuals range from the right to respect for private and family life, the prohibition of discrimination, the right to an effective remedy and the right to defence to the principles of legality and proportionality." (bijlage 3).

Artikel 9 van het Handvest van Grondrechten en artikel 12 van het EVRM voorzien in het recht te huwen én het recht een gezin te stichten, hetgeen ongetwijfeld ook garanties biedt ten opzichte van een erkend kind dat vooralsnog niet geboren is, gezien dat werkelijk de stichting van een gezin betreft. Inmenging door lidstaten mogen geen disproportionele beperking vormen van dit recht (zie bv beslissing van de Europese Commissie van de Rechten van de Mens in Sanders t. Frankrijk (application 31401/96) en Klip en Kruger t. Nederland (application 33257/96)).

De inmenging in het recht op gezins- en privéleven dient noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarde dient beoordeeld te worden met het feit dat verzoeker in toepassing van artikel 40ter Vw. door de erkenning van zijn kindje een verblijfsrecht van onbeperkte duur kan aanvragen bij de gemeente. Gelet op dit recht op verblijf, dat enkel geregistreerd dient te worden door de gemeente, kan niet ingezien worden waarom de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving of proportioneel is.

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

In het arrest Maslow t. Oostenrijk oordeelde het EHRM nog duidelijk in paragraaf 63: "Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and sometimes embrace aspects, of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life " within the meaning of article 8."

Verzoeker is hier reeds zeven jaar, heeft een relatie van drie jaar op het grondgebied, wilt huwen met zijn Belgische partner met wie hij een kindje verwacht dat hij reeds erkend heeft, en uit de beslissing blijkt eveneens dat hij familie heeft op het grondgebied. Verzoeker heeft ontegensprekelijk een beschermingswaardig privéleven op het grondgebied.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, §. 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aldus moet onderzocht worden of artikel 8 EVRM de inmenging in het gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen. Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007» Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gui t. Zwitserland, § 63.)

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10t Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet, en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in

het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)"

Deze proportionaliteitstoets had ook als element moeten in rekening brengen dat verzoeker in toepassing van artikel 40ter Vw. door de erkenning van zijn kindje een verblijfsrecht van onbepaalde duur kan aanvragen bij de gemeente. Gelet op dit recht op verblijf, dat enkel geregistreerd dient te worden door de gemeente, kan niet ingezien worden waarom de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving of proportioneel is. Er had ook rekening moeten gehouden worden met het feit dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing afwezig zal zijn bij de geboorte van zijn kind, dat zijn vrouw alleen wordt gelaten in een tijd van hevige angst en onzekerheid, dat hij haar geen steun kan bieden, niet gerust kan stellen, en dat dit leidt tot een heftige emotionele verontrusting en een ernstige inbreuk vormt op hun familiale en psychische integriteit, hetgeen hen zal tekenen. Gelet op het bijzonder geringe belang voor de samenleving om verzoeker verwijderd te zien terwijl hij nu al een verblijfsrecht zou kunnen aanvragen op grond van zijn erkend kind is de maatregel disproportioneel.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet verplicht is om aanwezig te zijn tijdens de behandeling van zijn zaak schijnhuwelijk door het Hof van Beroep te Antwerpen. De vraag of verzoeker een effectief rechtsmiddel heeft tegen de schending van zijn recht op gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest en zijn recht om een gezin te stichten en te huwen in de zin van artikel 12 EVRM en artikel 9 van het Handvest beperkt zich uiteraard niet tot het tegemoetkomen aan de wettelijk vereiste aanwezigheid op de rechtbank of niet, maar vereist dat het beroep naar behoren kan behandeld worden (niet in louter formalistisch zin) en of verzoeker dus ook kan bevraagd worden naar zijn relatie door de voorzitter, wat standaard gebeurt in dergelijke procedures. Verzoekers afwezigheid op de behandeling van zijn zaak laat ten eerste een bijzonder slechte indruk na bij het Hof en ten tweede ontnemt het zowel aan het Hof als aan verzoeker de mogelijkheid aan de gebruikelijke vragen omtrent zijn relatie met zijn partner onderworpen te worden. Een dergelijke procedure is geen administratiefrechtelijke procedure en ook ter zitting zelf worden vaak erg nuttige vragen gesteld door de raadsheren van het Hof. Het is evident dat de raadsman van verzoeker deze wel juridisch kan vertegenwoordigen maar niet in plaats van verzoeker zelf over zijn meest intieme gevoelens en geschiedenis kan spreken. Door niet aanwezig te kunnen zijn tijdens de behandeling van de vraag of zijn huwelijksvraag toelaatbaar is, een procedure die bijzonder drastische gevolgen heeft, wordt verzoeker de effectiviteit van het rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest ontnomen (zie ook EHRM, De Souza Ribeiro t. Frankrijk van 13 december 2012, §83).

Verzoekende partij beschikt niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 en 12 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen."

3.3.2.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in het tweede middel van zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.2.2.2. Voor zover de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 3.3.2.1.2.2., reeds werd uiteengezet.

3.3.2.2.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 8 en 12 van het EVRM *iuncto* artikel 13 van het EVRM, de artikelen 7, 9 en 47 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoeker zich op een schending van zijn recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het gezinsleven van de verzoeker en zijn voorgehouden partner het volgende gesteld:

“In juli 2015 diende betrokkene een huwelijksdossier in bij de burgerlijke stand van Antwerpen samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (E. A. N. (...)) ° 05.07.1983). Op 07.07.2015 werd aan betrokkenen een huwelijksverklaring afgeleverd.

Op 28.12.2015 weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen dd. 23.12.2015 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Beroep tegen deze beslissing werd op 25.10.2016 verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen die op basis van een heel aantal verschillende vaststellingen concludeerde dat betrokkene en Mevr. E. A. (...) inderdaad een schijnhuwelijk trachtten af te sluiten. Het feit dat Mevr. E. A. (...) zwanger is betekent volgens de Rechtbank van Eerste aanleg op zich geenszins het ultieme bewijs van het tegendeel. De geboorte van een kind, aldus het vonis van 25.10.2016, kan geenszins aanvaard worden als middel om teostemming voor een huwelijk af te dwingen. De weigering tot voltrekking van het huwelijk en de conclusies in het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 25.10.2016 vormen sterke een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit het voorgaande dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk geoordeeld heeft of er een gezinsleven bestaat. De verzoeker betwist niet dat de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen in een vonnis van 25 oktober 2016 op basis van een heel aantal verschillende vaststellingen heeft geoordeeld dat hij en zijn voorgehouden partner een schijnhuwelijk trachtten af te sluiten. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, wat dit betreft, gestoeld is op onjuiste feitelijke gegevens. Hoewel dit vonnis inderdaad de rechtsvraag of er een gezinsleven bestaat niet uitput, komt het de Raad *in casu* op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde zich voor deze beoordeling aansluit bij wat in het voornoemde vonnis wordt gesteld, met name dat de verzoeker en zijn partner een schijnhuwelijk trachtten af te sluiten, en dat hij daaruit besluit dat deze elementen een sterke contra-indicatie vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Er wordt op het eerste gezicht niet ingezien – en de verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de loutere omstandigheid dat de zwangerschap inmiddels wat verder gevorderd is ten opzichte van de datum van het voornoemde vonnis van 25 oktober 2016 en het feit dat de verzoeker het kind inmiddels erkend heeft, op zich zouden wegnemen dat de voornoemde gegevens een contra-indicatie vormen voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat “(d)e weigering tot voltrekking van het huwelijk en de conclusies in het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 25.10.2016 (...) een (sterke) contra-indicatie (vormen) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”. Waar de verzoeker nog laat gelden dat “een huwelijk slechts een schijnhuwelijk is in zoverre het enige doel van het huwelijk een beoogd verblijfsvoordeel betreft” en dat voor hem door de erkenning van “zijn Belgische kindje” op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht geopend wordt dat aan weinig voorwaarden verbonden en van onbepaalde duur is, zodat “niet (kan) worden ingezien hoe op het moment van de bestreden beslissing er nog zou kunnen geoordeeld worden dat verzoeker een verblijfsvoordeel uit zijn relatie zou kunnen halen, terwijl hij dit verblijfsvoordeel met zekerheid nu al kan genieten op basis van zijn Belgisch kindje” en “(e)enmaal niet meer aan de wettelijke voorwaarde voldaan wordt om van een ‘schijnhuwelijk’ te spreken, (...) dit argument ook niet meer gebruikt (kan) worden als argument om verzoekers gezinsleven, relatie en vaderschap niet meer in overweging te nemen”, uit hij in wezen kritiek tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarin wordt vastgesteld dat het huwelijk dat hij met zijn voorgehouden partner beoogde, wel een schijnhuwelijk is. Het komt het hof van beroep te Antwerpen en niet de Raad toe om zich over deze kritiek te buigen. Hetzelfde dient te worden gesteld omtrent de argumentatie van de verzoeker dat “het feit dat een kind voortkomt uit een huwelijk een sterke contra-indicatie van een schijnrelatie”, en dit nog daargelaten het gegeven dat *in casu* het (nog niet geboren) kind niet voorkomt uit een huwelijk.

In zoverre de verzoeker doelt op een gezinsleven tussen hem en het ongebooren kind, moet worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’ (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoeker en het ongebooren kind.

Gelet op de voorgaande elementen, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven met zijn voorgehouden zwangere partner en/of met zijn (nog) niet geboren kind aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Daarenboven kan er nog op worden gewezen dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verzoeker *“(h)oe dan ook (...) niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst”*. De verzoeker brengt geen enkel argument aan om deze vaststelling te weerleggen of te ontcrachten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de voorgehouden partner van de verzoeker, net zoals de verzoeker zelf, van Marokkaanse afkomst is. De verzoeker werpt dan ook niet dienstig op dat hij *“door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing afwezig zal zijn bij de geboorte van zijn kind, dat zijn vrouw alleen wordt gelaten in een tijd van hevige angst en onzekerheid, dat hij haar geen steun kan bieden, niet gerust kan stellen, en dat dit leidt tot een heftige emotionele verontrusting en een ernstige inbreuk vormt op hun familiale en psychische integriteit, hetgeen hen zal tekenen”*.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat zowel de verzoeker als zijn beweerde partner *“wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”*. Ook dit wordt door de verzoeker niet betwist. Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben en die reeds twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn voorgehouden gezinsrelatie met zijn zwangere partner. Bovendien en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist dat zijn illegale verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Bovendien leidt de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten (zie EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De bestreden beslissing belet de verzoeker niet om, indien zijn voorgehouden partner ervoor zou kiezen niet met hem mee te gaan, vanuit Marokko een visumaanvraag in te dienen om de geboorte van zijn kind te kunnen bijwonen of om vanaf de geboorte van zijn kind een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de band tussen de verzoeker en zijn voorgehouden partner. Voorts kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en om zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden. Ten slotte toont de verzoeker niet aan dat het voor zijn partner onmogelijk zou zijn om hem te vergezellen terwijl hij terugkeert om zich in regel te stellen of om hem in Marokko te bezoeken. Dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat de verzoeker *“in toepassing van artikel 40ter Vw. door de erkenning van zijn kindje een verblijfsrecht van onbepaalde duur kan aanvragen bij de gemeente”*, kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden aangewreven omdat het indienen van

een dergelijke aanvraag een hypothetisch gegeven is en van de gemachtigde niet kan worden verwacht dat hij op om het even welke mogelijke hypothese anticipeert.

In het kader van zijn privéleven stelt de verzoeker dat hij *“hier reeds zeven jaar (is)”*, dat hij *“een relatie van drie jaar (heeft) op het grondgebied, wilt huwen met zijn Belgische partner met wie hij een kindje verwacht dat hij reeds erkend heeft, en (...) dat hij familie heeft op het grondgebied”*. Gelet op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25 oktober 2016 waarin wordt bevestigd dat de verzoeker met zijn partner een schijnhuwelijk trachtten aan te gaan, wordt op het eerste gezicht niet aangetoond dat de door de verzoeker met haar opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Omtrent de intensiteit van de banden met zijn in België verblijvende familieleden (of andere sociale contacten) brengt de verzoeker geen enkel gegeven aan. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* licht de verzoeker evenwel nergens, op voldoende duidelijke wijze, toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.2.3.2. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan op het eerste gezicht ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.3.2.2.3.3. Artikel 12 van het EVRM beschermt, net zoals artikel 9 van het Handvest, het recht om te huwen en een gezin te stichten. Te dezen brengt de bestreden beslissing enkel gevolgen met zich mee op het verblijfsvlak en wordt het recht van de verzoeker om te huwen onverkort gelaten. In de bestreden beslissing wordt immers overwogen dat de verzoeker, in het geval de procedure voor het hof van beroep ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, *“bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag (kan) indienen op grond van dit huwelijk”*. Waar de verzoeker betoogt dat zijn *“afwezigheid op de behandeling van zijn zaak (...) ten eerste een bijzonder slechte indruk na(laat) bij het Hof en ten tweede (...) zowel aan het Hof als aan verzoeker de mogelijkheid (ontneemt) aan de gebruikelijke vragen omtrent zijn relatie met zijn partner onderworpen te worden”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij weerlegt hiermee geenszins de concrete vaststelling in de bestreden beslissing dat *“vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet (ressorteren) onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is”*. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hem het recht om te huwen of een gezin te stichten volledig wordt ontzegd. Hij haalt immers geen enkel concreet beletsel aan om met zijn Belgische verloofde, die geboren is in Marokko, in Marokko of elders te huwen en een gezin te stichten.

Een schending van artikel 12 van het EVRM en van artikel 9 van het Handvest wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.3.4. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet (ressorteren) onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is”* niet weerlegt en dat hij zich met zijn betoog dat zijn *“afwezigheid op de behandeling van zijn zaak (...) ten eerste een bijzonder slechte indruk na(laat) bij het Hof en ten tweede (...) zowel aan het Hof als aan verzoeker de mogelijkheid (ontneemt) aan de gebruikelijke vragen omtrent zijn relatie met zijn partner onderworpen te worden”*, beperkt tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Een schending van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.2.3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Wat de aangevoerde schending van deze bepaling betreft, kan worden volstaan met te verwijzen naar hetgeen hieromtrent *supra*, onder punt 3.3.2.1.2.3.2., reeds werd uiteengezet en naar wat *supra*, onder punt 3.3.2.2.3.1., omtrent het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd gesteld.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 8 en 12 van het EVRM *iuncto* artikel 13 van het EVRM, de artikelen 7, 9 en 47 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.2.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.4. Er is bijgevolg niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

D. DE BRUYN